Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. | Den 1. August 1898. | 47de Aargang.

Tale af Ældste Orson F. Whitney,

holdt i Salt Lake City den 8. Maj 1898.

Mine Brødre og Søstre! Jeg føler det Ansvar, der hviler paa en Mand, som er kaldet til at belære de Sidste-Dages Hellige, selv om det kun drejer sig om en kort Tid, og jeg føler Nødvendigheden af at stole paa Herren i denne Eftermiddag med Hensyn til, hvad jeg skal sige. Jeg ønsker at være i Besiddelse af den Hellig-Aand, for at den kan inspirere Ordene, som skulle tales, saaledes at Intet maa blive sagt, som ikke burde siges, og at ligeledes Intet maa blive usagt, som burde omtales.

Det er en Mission af stor Vigtighed, der paahviler Mænd, som ere beskikkede til at være deres Medmenneskers Lærere. Jeg kommer til at tænke paa tre store Lærere, som Gud udsendte for at lære sine Sandheder til Menneskene, Sandheder, der maaske ere blevne saa almindelige for os som en ofte fortalt Historie, men som vare af en fremmed og overraskende Natur for de Generationer, til hvem de først bleve forkyndte. De tre Lærere, som jeg sigter til, ere uden Tvivl de største, som Gud nogen Sinde har opreist, nemlig Moses, Jesus Kristus og Joseph Smith. En Undersøgelse af de Sandheder, som de have lært, vil fuldt ud bekræfte dette.

Der er ingen Tvivl iblandt de Kristne angaaende den store Lærer, Jesu Kristi Forrang, den største af alle Lærere. Alle, som tro paa ham, indrømme, at han talte, som intet andet Menneske før eller senere har talt. Og Mange fremhæve Moses som en Lærer af Storhed og Betydning. Det er vel kjendt, at de ti Bud, som Herren gav ved ham, ere den moderne Lovkyndigheds Basis. Men naar Talen kommer paa Joseph Smith, Profeten i den sidste Husholdning, breder der sig et vantro og maaske ringeagtende Smil over Manges Ansigt bare ved Tanken om, at han skulde være en Lærer, sendt fra Gud.

Lad os imidlertid bedømme Træet efter dets Frugter. Man sanker ikke Vindruer af Torne eller Figen af Tidsler. Jesus Kristus fremsatte følgende som et Princip, ved hvilket Menneskene

kunde prøves: „Af deres Frugter skulle I kjende dem"; — ikke ved at rette os efter tomme Rygter eller deres Fjenders Bagtalelser, men ved at undersøge, hvad de lære, ved de Sandheder eller Usandheder, som de fremkomme med, af deres Gjerninger, som de lægge for Dagen; Jesus siger: „Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter . . . . Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter." Vi, som ere Joseph Smiths eller, rettere sagt, Guds Søns Disciple, ere villige til at lade hans Liv og Karakter, hans Lærdomme og Gjerninger blive underkastede denne guddommelige Prøve. Døm Joseph Smith efter de Lærdomme, som han fremkom med, efter hans Karakters Ædelhed, efter hans Livs Oprigtighed, efter hans Hjertes Iver og Hæderlighed, som han lagde for Dagen ved sin Villighed til at dø for den Overbevisning, han havde om sin Sags Rigtighed. Døm ham ikke efter løse Historier og tomme Rygter. Betragt Manden selv, tag hans Lærdomme og hans Gjerninger, og døm ham og disse efter det Lys, der oplyser enhver Sjæl, som Gud har sendt ind i Verden.

Lad os imidlertid først tale om Moses. Hvori bestod Storheden af hans Lærdomme? Et Blik paa Verden, som den var paa hans Tid, er tilstrækkeligt til at vise dette. Det var ham, som bibragte Menneskene Kundskab om den sande og levende Gud. Menneskene havde tilbedt forskjellige Guddomme i Nationerne rundt omkring. I det fjerne Indien tilbade de Guden Brahma og saa i alle Naturens Kræfter og i Menneskenes onde og gode Tilbøjeligheder saa mange forskjellige Tilkjendegivelser af den ene Gud, Brahma. Guddommen fandtes i enhver Ting, og disse mange Maader, hvorpaa Naturens Kræfter bleve lagte for Dagen, antoges som Guddommens Tilkjendegivelser — en Lærdom, som den moderne Filosofi vilde kalde for „Guds Immanents".

Men var dette en Gud, som Menneskene kunde komme i nær Berøring med? Kunde de sætte Pris paa en saadan Guddom og tilbede den paa en tilfredsstillende Maade? Kunde Menneskets Sjæl længes efter at komme nærmere til sin Skaber og føle, som om at denne Guddom var dens himmelske Fader? Nede i Ægypten tilbade de forskjellige Dyr og Kryb — Oksen, Geden, Krokodillen og Insektet. Disse vare Guder for Ægypterne eller Boligerne, hvori Guderne boede, som vare komne ned paa Jorden for at vaage over Menneskene. Saa stor var Ærefrygten, som dette ældgamle Folk nærede for disse Guder, at naar et af Dyrene døde, blev det anset som en national Ulykke, og Geden eller Oksen blev begravet med pragtfulde Ceremonier. Det antages, at en af Grundene til, at Ægypterne nærede Had til Israelitterne, var, fordi disse vare Hyrder og somme Tider slagtede nogle af deres Fedekvæg. I Phønicien, rundt omkring Kanaans Land, mod hvilket Moses ledte Israels Børn, som vare udgangne fra Ægyptens Trældom, tilbade de Solen som Guden Baal og Maanen som Ashtoreth; ligeledes tilbade de Stjernerne, Aarstiderne og Naturens Kræfter. Enhver Ting indenfor deres Synsevne var en Gud — thi Polytheismen havde Overhaand der —, og de tilbade disse Guddomme paa en fuldstændig lidenskabelig Maade. I erindre, at Tilbedelsen af Baal og Ashtoreth havde en saa forførende Indflydelse paa Israels Børn, at den ledte dem bort fra den sande og levende Gud.

Saaledes vare de fremherskende Ideer i disse tre Hovedpunkter for religiøse Anskuelser og Filosofi, da Moses, den Guds Mand, fremkom. Han talte imod

denne Fremgangsmaade og Afgudsdyrkelse. Hans Tale lød omtrent saaledes: I maa ikke tilbede Solen, Maanen eller nogen anden Gjenstand i Naturen; thi disse Ting ere Guds Skabninger — de ere ikke selv Skabere. I bør tilbede Gud i Himlen, den usynlige Jehovah, den evige Fader, Himlens og Jordens Skaber, som skabte Menneskene i sit eget Billede, Mand og Kvinde skabte han dem. Hæv Eders Tanker højere end til Livets Ting. Lad Eder ikke hendrage til det timelige, som ses, men hav Tro til Gud og sæt Eders Lid til ham, endskjønt I ikke se ham. Dette var Hovedindholdet af Moses Lærdomme angaaende Guds Personlighed. Han lærte dem, at det Væsen, som de tilbade, havde skabt Mennesket i sit eget Billede. Dette var ikke Solen, Maanen, Træerne eller Blomsterne. Det mente, at Gud var lig et Menneske; thi dersom han skabte Mennesket i sit eget Billede, maatte han selv have et Menneskes Udseende.

Dette var det store Budskab, som Moses gav til Menneskene. Det er en gammel Sag og en ofte fortalt Historie for os, som have arvet denne Kundskab, endogsaa ved Tradition fra de tidligste Tider, og til hvem den er gjengivet i Nutiden. Vi kunne ikke nær paaskjønne Værdien af den Tjeneste, som Moses, den Guds Profet, ydede os, da han lærte Menneskene, hvem de skulde tilbede, medmindre vi anstrænge vor Indbildningskraft.

Jesus Kristus lærte den samme Sandhed. Han havde talt angaaende Faderen til sine Disciple, og Philip sagde til ham: „Herre, vis os Faderen; og det er os nok." Frelseren svarede ham: „Saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du har ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig har set, har set Faderen." Jesus var i et Menneskes Skikkelse. Paulus underretter os om, at han var sin Faders udtrykte Billede. Her var i dette Tilfælde en Gjentagelse af det samme Princip, som blev lært af Moses, men som var blevet fordunklet i Menneskenes Sind; dette vil Sandheden altid blive i Tidernes Løb, dersom vi ikke fatte den Beslutning at holde Vidnesbyrdet derom i Live i vore Hjerter, dersom vi ikke leve nær til Gud, praktiserende de Principper, som han har aabenbaret, og dersom vi ikke have inspirerede Mænd iblandt os til at lære os og vedblivende paaminde os om Sandheden.

En Ild vil uddø, dersom den ikke forsynes med Brændsel. En Lampe vil udslukkes, hvis den ikke forsynes med Olie. Vidnesbyrdet om Sandheden, hvor mirakuløs end Maaden har været, paa hvilken det har fæstet sig i et Menneskes Hjerte, og hvor straalende det end har brændt for en Tid, vil fordunkles, vil gradvis dø, og den levende Glød vil blive en død Aske, dersom det Værk, Gud har givet os at udføre, forsømmes, dersom vi ikke ofte samles, som han har befalet, og høre hans Ord blive forkyndt, dersom vi ikke underkaste os den Orden, som han har oprettet for at vedligeholde Liv i vor Tro, og dersom vi ikke have levende Profeter og Guds Orakler til at vejlede os, til at paaminde og advare os og til paany at lære os den evige Sandhed. Disse Ting vilde ske meget naturligt og gradvis, men sikkert og uundgaaeligt, dersom vi ikke tage den Kurs, som Gud har udpeget. Og saaledes blev det Tilfældet her; endskjønt Moses havde lært Israels Børn Kundskab om den sande Gud, vendte de dog vedblivende Jehovah Ryggen; de glemte den usynlige Guddom og tilbade Baal og Ashtoreth — Gjenstande, som de kunde se. I erindre, hvor tilbøjelige de vare til at falde i Afguderi endogsaa i Moses

Dage; uden Tvivl havde de ført det med sig fra deres lange Ophold i Ægypten; og medens Moses var oppe paa Bjærget, modtagende Kundskab fra den sande Gud og talende med ham Ansigt til Ansigt for at kunne bevidne til Israel, at han baade havde set og hørt den Gud, som de tilbade, fik Folket overtalt Aaron til at lave dem en Guldkalv, en af de ægyptiske Guder. Det naturlige Menneske er tilbøjeligt til at forlange Tegn og ydre Bekræftelser; Israelitterne ønskede en Gud, som de kunde se, og derfor opreiste de en Guldkalv, som de bøjede sig for. De lode sig forføre Gang efter Gang, fordi de forsømte at udføre de Ting, som Herren fordrede af dem, og derfor bleve deres Sind formørkede. Den Kundskab, som Moses havde indpræget i deres Hjerter, fordunkledes og døde gradvis bort. De forglemte, at de havde en Gud i Himmelen, og de tilbade Solen og Maanen i Lighed med de hedenske Nationer rundt omkring dem. Som Følge heraf var det nødvendigt for Herren atter og atter at sende Profeter til dem for at oplive den gamle Ild, for paany at bringe Liv i den Kundskab, som Moses havde lært Guds udvalgte Folk, og paaminde dem om ikke at vandre efter fremmede Guder, men have Tro paa den usynlige Gud og tro deres Vidnesbyrd, som havde været værdige til at se og tale med ham. Folket i sin Helhed var ikke værdigt til at se Gud. Moses prøvede paa at gjøre Folket værdigt dertil, men de vilde ikke underkaste sig den nødvendige Disciplin, saa at da Moses gik bort, blev det melchisedekske Præstedømme og Evangeliets Fylde taget op til Himlen, og Israel blev ladt tilbage med Mose Lov, med Loven, som var given for kjødelige Overtrædelser, med det aaronske Præstedømme til at styre dem, indtil en lysere Dag skulde frembryde.

Da Jesus kom, lærte han dem nye Lærdomme, det vil sige, de vare nye for den Generation, og de fyldte dem med Overraskelse; „thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge". Han sagde til dem, at han var Guds Søn og sin Faders udtrykte Billede. Han lærte dem, at oven over denne Verden, i Fredens, Lyksalighedens og Herlighedens Himmel, boede deres Fader, fra hvem han (Jesus) var kommen ifølge Moses og Profeterne, som havde vidnet om ham. Han kom for at gjengive den tabte Kundskab. Han kom for at opfylde Lovens Fordringer, som ved dens Røgelser og Ofringer havde været et Forbillede for det store Offers Ofring, Guds Lam, i Tidens Midte. „Mener ikke," sagde han, „at jeg er kommen at opløse Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme." Men han kom for at forkynde et nyt Princip: „Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre," sagde han til sine Disciple. Da han holdt sin berømte Bjærgprædiken, sagde han blandt Andet:

„I have hørt, at der er sagt: Du skal elske Din Næste og hade Din Fjende.

Men jeg siger Eder, elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder;

Paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige.

Thi dersom I elske dem, som Eder elske, hvad have I da for Løn? Gjører ikke ogsaa Toldere det Samme?

Og dersom I hilse Eders Brødre alene, hvad Stort gjøre I da? Gjøre ikke Toldere ligesaa?

Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen."

Denne Lærdom fyldte dem med Forundring. Hvorfor? Var det en ny Lærdom? Nej, den var lige saa gammel som Evigheden. Det var en Del af det evige Evangelium, som havde været formuleret i Himlene, førend Verden blev til, og som har været forkyndt paa Jorden i forskjellige Husholdninger. Det samme Princip har uden Tvivl ogsaa Enoch lært, som tilligemed sin Stad opnaaede en saadan Fuldkommenhed, at de bleve optagne til Himlen. Kunne I tænke Eder, at Enoch ikke lærte sit Folk, at de skulde elske hverandre og gjengjælde Ondt med Godt? Jeg kan ikke. Jeg tror, at hvor som helst Evangeliet har været prædiket i sin Fylde, hvad enten af en Adam, Enoch, Noah, Abraham eller en Moses, er det blevet lært Menneskene at elske hverandre som Guds Børn og gjengjælde Ondt med Godt. Men det var en ny Lærdom for den Generation, hvortil Kristus blev sendt. I ca. femten Hundrede Aar havde Joderne været opdragne under Mose Lov. Det var en Lov, som udøvede en stræng Retfærdighed, med kun lidt eller slet ingen Barmhjertighed. Det var Gjengjældelsens Lov: „Øje for Øje og Tand for Tand". Maaske dette Princip var saa højt, som de kunde fatte, og var godt nok, saa vidt som det rakte; thi Retfærdighed kan ikke tilintetgjøres. Menneskene vilde modtage samme Maal, som de tilmaale Andre. Kristus lærte dette Princip samtidig med, at han lærte Princippet om Barmhjertighed og Tilgivelse og om at gjengjælde Ondt med Godt. „Dømmer ikke," sagde han, „at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, og med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales." Han afskaffede ikke Retfærdighedens Princip, men forkyndte det paany. Derimod søgte han at gjøre Folket forstaaeligt, at de burde ikke hævne sig og straffe dem, som havde forurettet dem. Han mente, at de skulde overlade disse Ting til Herren. „Hævnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren." Gjør Godt mod hverandre, tilgiv alle Mennesker, tjen Gud, og han vil straffe dem, som forurette Eder. Maaske intet andet Princip er nærmere forenet med Jesu Kristi Navn, det skulde da være Forsoningen og Opstandelsen, end den gyldne Regels Princip „gjengjæld Ondt med Godt", som han kom for at lære og være Eksempel paa.

Det ser ud til at være et vanskeligt Princip at praktisere, men der er altid Vanskeligheder ved at adlyde Gud. Der er altid Noget, som vi maa overvinde hos os selv, dersom vi forsøge paa at leve nær til Herren. Men det er derfor, vi ere her. Det er Herrens Hensigt ved at aabenbare sin Vilje til Menneskene, at de selv skulle overvinde Vanskelighederne. Det er for at gjøre dem mere lig Gud, at hæve dem op og gjøre dem mere lig deres himmelske Fader; thi Mennesket er bestemt til at skulle blive ham lig. Men hvorlænge maa vi ikke vente, dersom Menneskene fortsætte med at hade hverandre, hævne deres Fornærmelser og gjengjælde Fornærmelser med Fornærmelser; hvor længe maa vi da ikke vente, førend Menneskene ville blive Gud lig og Verden blive værdig til at rulle tilbage til sin Skabers Nærværelse?

Profeten Joseph Smith, den meget misforstaaede Mand, gav ved en vis Lejlighed en meget passende Illustration af dette Princip. Det indtraf den Gang, da Zions Lejr var paa Rejsen til Missouri i Aaret 1834. Et af Lejrens Medlemmer vaagnede en Morgen og fandt en Klapperslange i sin Seng, sammen-

rullet og sovende tæt ved hans Hovedpude. Rædselsslagen rejste han sig op, og hans første Tanke var at gribe en Stok eller en Sten og dræbe Slangen. Profeten sagde til ham, at det skulde han ikke gjøre. Han sagde: „Slangen har ikke tilføjet Dig nogen Skade; den har sat sin Liv til Dig; dræb den ikke; thi hvorledes skal dette Fredens Millenium indføres, som Profeterne have forudsagt, da Løven skal æde Straa lige som Oksen, da det diende Barn skal lege med Øglen, og de skulle ikke gjøre noget ondt eller noget fordærveligt paa Herrens hellige Bjærg, hvor længe maa vi ikke vente paa denne ny Tidsregning, Millenniet, dersom Menneskene vedblivende behandle Dyrene paa en grusom Maade og tilintetgjøre deres Liv uden at have nogen Anledning til det." Joseph Smith lærte Menneskene at være venlige, at være barmhjertige, at tilgive og at gjengjælde Ondt med Godt.

Jeg erindrer et andet Tilfælde i hans Historie, som hændte, da han og nogle af hans Brødre sad arresterede i en Celle i Liberty Fængsel, Missouri, i Vinteren 1838—39, efter at de Hellige, femten Hundrede Mænd, Kvinder og Børn, vare uddrevne fra Staten Missouri. Disse Brødre bleve behandlede med stor Grusomhed, medens de vare arresterede. Der siges, at deres Fangevogtere vare sunkne saa lavt, at de endogsaa kogte Menneskekjød, som stammede fra en dræbt Negers Legeme, og satte det frem for disse Fanger til Spise, men Profeten, som var advaret af Herren, sagde til sine Brødre, at de skulde ikke nyde det. Det var midt under disse Forhold, at en af Brødrene blev opfordret til at bede, og han bad Gud om at fordømme alle de Mennesker, som havde behandlet dem saa grusomt. Da han havde sluttet sin Bøn, lo de Andre af ham. Han spurgte: „Hvad er der i Vejen?" De sagde: „Vi le af Din Bøn." „Dersom Nogen af Eder ønsker en bedre Bøn, saa kan I jo selv holde den," gav han til Svar. Profeten sagde: „Den Dag vil komme, da Du vil føle Medlidenhed med disse Mennesker, som have tilføjet Dig disse Forurettelser. Gud har i et Syn vist mig de Ugudeliges Straffe, og jeg maatte bede ham om at slutte Synet, da jeg saa de frygtelige Straffedomme, der skulde komme over dem." (Fortsættes.)

Sabbatsdagen.

Det burde ikke være nødvendigt i denne Del af Landet at omtale Vigtigheden af at erindre Sabbaten. Næppe havde Pionererne ved deres Ankomst afbrudt disse Dales oprindelige Tavshed, førend deres Opmærksomhed blev henledt paa Befalingen angaaende Herrens Dag. Et af Emnerne, som bleve berørte i de forskjellige Taler, der holdtes for de Hellige den første Søndag i disse Dale, var Sabbatens Helligholdelse. „Enten maa I holde Guds Befalinger," sagde Profeten, „eller ogsaa forlade os." Og siden efter er Folket stedse blevet undervist om Vigtigheden af at helligholde Herrens Dag. Dersom dette Emne endnu er Gjenstand for Stridigheder, da er det ikke, fordi Herrens Tjenere ikke have fremsat det med tilstrækkelig Tydelighed eller fuldstændig Enighed.

For ganske nylig citeredes i et lokalt Blad, at alle Mennesker havde Ret

til at tilbede den Almægtige overensstemmende med deres egen Samvittigheds Bydende, og at de som Følge heraf ogsaa kunde tilbringe Sabbaten, hvor og hvorledes de vilde. Det er fuldstændig Sandhed. Mænd og Kvinder have i en vis Forstand „Ret" til at gaa til Fornøjelser paa Søndagene eller blive hjemme og spille Kort, lægge sig til at sove, gaa til Dans eller gjøre enhver som helst anden Ting af lignende Natur paa Herrens Dag, lige saa vel som de have „Ret" til at forsømme deres Pligter og praktisere forskjellige Slags Synder hver Dag i Ugen. Men det er ogsaa Sandhed, at de, som udøve saadanne saakaldte „Rettigheder", bringe sig selv under Fordømmelse. Det er en stor Fejltagelse at antage, at ethvert Menneske selv bestemmer den Maade, paa hvilken han vil tilbede, og at hvilken som helst Slags Tilbedelse er antagelig for den Almægtige. Kunde denne fejlagtige Slutning blive antaget, vilde Følgerne blive, at en Mand, lige meget hvad hans Beskjæftigelse var paa Sabbaten, forudsat at han fulgte sine egne Tilbøjeligheder, derved vilde dyrke Gud. Landmanden, som pløjer sin Mark, Handelsmanden, som opgjør sine Indtægter, Kunstneren, som grunder paa sit Arbejde, vilde forrette deres Gudsdyrkelse lige saa vel som den unge Mand og Kvinde, der sidde ved Søen og beundre Naturens Storhed. Der vilde ikke blive nogen Brug for det fjerde Bud, dersom Enhver kunde udlægge det overensstemmende med sin egen Tilbøjelighed. Kjendsgjerningen er, at Loven om Sabbaten er given af Gud. Skaberen har forudbestemt en Dag til Gudsdyrkelse, og han har ligeledes givet Instruktioner om, hvorledes han skulde tilbedes. Enhver Afvigelse fra disse guddommelige Instruktioner, uden at der er nogen gyldig Grund derfor, er en Vanhelligelse af Sabbaten.

For at undgaa Misforstaaelse ville vi tilføje, at Omstændigheder somme Tider kunne gjøre sig gjældende, hvorved en fuldstændig Overholdelse af Herrens Dag maa udelades. Mange af vore Borgere ere indviklede i Krig paa Land og Sø for en retfærdig Sag. De kunne ikke altid rette sig efter Reglerne, som ere gjældende i Fredstid. Mange ere nødsagede til at rejse og ere forhindrede fra at samles med deres Brødre. Andre kunne være forhindrede ved Sygdom og maa tilbringe deres Tid paa Kuranstalter for at gjenvinde deres Helbred og blive i Stand til med fornyet Styrke og Aandskraft at ofre sig selv i Herrens Tjeneste. Men disse ere Undtagelser.

Loven om Sabbaten blev given som en af Reglerne, der nødvendigvis maatte iagttages, da Abrahams Efterkommere skulde indgaa til at blive en Nation. Den udgjorde en Del af den moralske Lov og var ligeledes føjet til den retslige Lov samt til Loven om Ceremonierne. Den er derfor af stor Vigtighed. Det kan med Sikkerhed siges, at hvor Sabbaten ikke overholdes med tilbørligt Hensyn til Skaberens Ære, vil baade Gudfrygtigheden og Oprigtigheden gradvis dø bort. Ifølge Skrifterne er Sabbaten ikke alene beregnet paa at skulle være en Dag, paa hvilken Arbejdet skal hvile, men ogsaa en Dag, paa hvilken vi skulle studere Guds Ord med Andægtighed samt tilbede ham baade offentlig og i Enrum. Hvor Guds Kjærlighed og ædle Mennesker ere til Stede, er det en Fryd at tilbringe den dertil fastsatte Dag med saadanne Beskjæftigelser, og naar den overholdes paa den rette Maade, vil denne Dag bringe Velsignelser til Individet, til Hjemmet, ja, til Nationen.

(Deseret News.)

Den 1. August 1898.

Bøn.

Alexander Cruden forklarer, at Bønnen er „en Opofring af vore Ønsker til Gud om de Ting, som ere lovlige og nødvendige, og med en ydmyg Tillid om at erholde dem alene ved Kristi Mægling til Ære og Pris for Guds Barmhjertighed, Sandhed og Kraft". (Matth. 6, 6. Joh. 16, 23.—26.) Den fremkommer enten i det Indre eller udtalt i Ord, enten pludselig ytret eller lejlighedsvis, enten i Enrum eller offentlig; den opsendes enten for os selv eller for Andre for at erholde de Ting, som ere gode, eller for at bortfjerne eller forebygge de onde Ting (1. Tim. 2, 1.—2.) Eftersom Gud er den, til hvem der bedes (Salm. 50, 15), og eftersom vi maa bede for Andre saa vel som for os selv (Jakob 5, 16.), saa skulle vi bede i Inderlighed (Col. 4, 12.), i Oprigtighed (Salm. 17, 1.), i Varagtighed (Col. 4, 2.), i Tro (Jak. 5, 15.), og ikke uden Omvendelse (Salm. 66, 18., Jer. 36, 7.), samt ved den Hellig-Aands Hjælp (Rom 8, 26.).

Ordet Bøn stammer fra et hebraisk Ord og betyder Paaberaabelse eller Forespørgsel, hvorved vi henstille vor egen samt Andres Sag til Gud som Dommer, paakaldende, anraabende ham om Ret, idet vi fremstille os selv og vor Sag for ham. Kristus selv, det store Eksempel paa Retskaffenhed, lærte os at bede; ved at gjøre saaledes neddrage vi guddommelige Begunstigelser og Naadesbevisninger over os selv. Ikke alene lærte Frelseren Disciplene at bede, men Lukas siger os, at „han sagde dem og en Lignelse derom, at man altid bør bede". I Sandhed, der er Tildragelser, som forekomme i de fire Evangelier, hvorved vi kunne forstaa, at denne Formaning ikke kan betragtes paa nogen anden Maade end som en absolut Befaling, og vi ere Alle velbekjendte med dette Skriftsted: „Hvo, som siger: jeg kjender ham, og holder ikke hans Befalinger, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed."

Mennesket har i alle Verdens Tidsaldre i Nødens og Farens Time opofret en Bøn om Bistand til hans ideale, højeste Magt, eller maaske han, naar han har set, at Ulykken, tilsyneladende uundgaaelig, har overvældet ham med sit Mørke, strængt har klaget: „Saaledes maa det være, Guderne have bestemt det."

I enhver Mands Bryst, hvad enten han er en Barbar eller en Videnskabsmand, er der i en eller anden Periode af hans Liv en naturlig Tilskyndelse til at bede. Den saakaldte Fritænker fremkommer triumferende med, hvad han indbilder sig at være et uigjendriveligt Spørgsmaal, naar han siger: „Hvor kan det være, at trods alle de mange Bønner, der opsendtes mod Himlen, blandede med Taarer og Blod, af de forfulgte Kristne paa Arenaen, maatte de ikke desto mindre lide en rædselsfuld og skammelig Død ved deres Fjenders Hænder og de vilde Dyrs Tænder og Kløer? Dersom der var nogen Virkning i Bønnen, vilde der ved denne Lejlighed kunne være bleven bevist en Gang for alle." Saadanne Spidsfindigheder ere barnlige. Gud vil ikke berøve noget Menneske, lad ham være god

eller ond, den Fødselsret, som han arver, nemlig Handlefrihed og Tankefrihed; ej heller tvinger han Majoriteten til at adlyde Minoritetens Bydende.

Det er bevist baade i hans Ord og ved talrige, oprigtige Mænds og Kvinders Vidnesbyrd, at han indvirker paa enkelte Individers Hjerter, skjønt ubekjendt for dem selv, saaledes at de blive Redskaber i det direkte Svar paa den inderlige Bøn. Dersom det var muligt at tilsidesætte Majoriteten og berøve den dens Velsignelser til Fordel for Minoriteten, hvor ren og aandelig den Sidste end maatte være, tænk da, hvilken Forvirring Følgen deraf vilde blive. Den Kristne, som var født i Byen, og som ikke kjendte Noget til Sæd og lignende, vilde, som vi saa ofte se er Tilfældet, uden Tvivl bede om at maatte faa godt Vejr under sin aarlige Ferie; dersom vi forudsætte, at hans Bøn blev hørt, vilde Sæden lide derunder til Landmandens Ruin, og den Fattige vilde risikere at lide Hungersnød. Den søsyge Passager, som ombord paa Skibet iler fremad imod den sydlige Halvkugles Passatvinde, vilde for sin egen individuelle Fordels Skyld have Vinden vendt og derved foraarsage, at Sejlene haabløst vilde slaa imod Ræerne og Masterne paa de mange Hundrede Sejlskibe, der befare Oceanet i den modsatte Retning, og saaledes kunde man nævne andre Tilfælde, der kunne anvendes paa enhver Ting i Livet. Mon vi nogen Sinde have prøvet paa at analysere vore Bønner og, naar Alt kommer til Alt, se, hvor stort et Kvantum Egenkjærlighed der findes i dem.

Dersom vi henvende os til Bibelen, ville vi se, at en virkelig, inderlig Bøn, som opsendes af en oprigtig Mand, formaar meget. Her er Nøglen til Situationen — en „retfærdig" Mands inderlige Bønner. Dersom vi ville have, at vore Bønner skulle blive virkningsfulde, maa vi vise Lydighed mod vor himmelske Fader og søge at være ham til Behag. Men somme Tider ser det ud til, at vi ikke ere i Stand til at lære vor Lektie; endskjønt som Børn vide vi godt, at vi ikke kunne vente at blive begunstigede af vore jordiske Forældre, hvor ivrigt vi end bede derom, forudsat at vi have været ulydige og endnu ere i Besiddelse af den samme Aand; hvor kunne vi da forvente, at vor himmelske Fader vil begunstige et ulydigt og gjenstridigt Barn ved at opfylde dets Ønsker, naar det er saa uværdigt til at nyde guddommelig Gunst.

At en retskaffen Mands Bønner formaa meget er fuldkomment bevist i Bibelen. Vi have Beretningen om Abimelech, Kongen i Gerar, hvem Herren i et Syn befalede, at han skulde lade Abraham bede for sig: „Thi han er en Profet, og han skal bede for Dig, saa Du skal leve." Vi læse ligeledes, at Herren sagde til Themaniten Eliphas: „Min Vrede er optændt imod Dig," men ikke desto mindre blev det paalagt ham at gaa og ofre et Offer og lade Job bede for sig; „ikkun hans Person vil jeg anse," sagde Herren.

Trods alle vore Forsikringer angaaende Kristendommens oplyste Tilstand synes der dog at være Spor af gamle hedenske Anskuelser med Hensyn til Guddommen. Det ser ud til, at Menneskene, maaske ubevidst, vedblivende ere tilbøjelige til at forestille sig vor himmelske Fader som et frygteligt Væsen, der altid er rede til at udøse sin Vredes Domme over sine Børns Hoveder, selv ved den mindste Anledning; dette er den Anskuelse, som Mennesket i Almindelighed har, at hvis han ikke hver Aften viser Ærbødighed mod sin Skaber, ville nogle skrækkelige Ulykker hjemsøge ham i en nær Fremtid; saa bøjer han hastigt sine Knæ og

gjentager en mekanisk Bøn, slukker Lyset og gaar i Seng, følende sig sikker paa, at han har gjort sin Pligt og fortjener en Nats Hvile. At bede Aften og Morgen er en væsentlig Del af enhver Kristens Pligt. Men hvor trættende maa ikke nogle af vore Bønner være — dersom de naa til Guds Nærværelse. Hvor monoton bliver ikke det ofte gjentagne Spørgsmaal, Barnets ofte repeterede Bøn, for menneskelige Øren, selv for dets jordiske Forældres Øren. De halvt civiliserede Indbyggere i Kasimir have indskrænket Opsendelsen af deres ensartede Bønner til en arbejdsbesparende Kunst; Mr. H. Z. Darrah giver i sin sidste Bog en meget interessant Beskrivelse om en af de Methoder, som benyttes af Hedningerne i Kasimir; han siger:

„En Cylinder, 8 Tommer lang, indeholder 1,400 tynde Papirsblade; paa hver Side af disse er Bønnen trykt, for Eksempel ti Gange. Dette udgjør 28,000 Bønner, og alle disse antages at ville bringe den gudfrygtige Tilbeder Fordel i den tilkommende Verden, dersom han ved at røre med en Finger bringer Cylinderen til at gaa en Gang rundt. Men giver man Cylinderen et stærkt Stød, kan man faa den til at gjøre for Eksempel tredive Omdrejninger, hvilket med andre Ord vil sige 840,000 Bønner."

Lad vore Bønner blive opsendte i Ydmyghed, med Taknemlighed for de hidtil modtagne Velsignelser og med en oprigtig Følelse af vor Uværdighed til at modtage dem. Ingen, som studerer Bibelen og den menneskelige Natur, vil et Øjeblik være i Tvivl med Hensyn til Farisæeren og Tolderen, hvem af disse to der i Virkeligheden opsendte en Bøn.

Kristus gav sine Disciple et Forbillede paa at bede, da han sagde: „Naar I bede, da siger." Denne Bøn er messet, fungen og gjentagen hundrede Gange daglig i hvert civiliseret Land overalt i den vide Verden — Fader Vor. Ved at gjøre denne Bøn til Gjenstand for Analyse viser den sig for Læseren at være en inddelt Bøn, der indeholder tre særskilte Dele. For det Første en Paakaldelse eller Anraabelse. For det Andet de seks Petitioner. For det Tredie en Lovprisning.

Lad os ikke tænke, at vi ville blive bønhørte paa Grund af vore „mange Ord", men lad det Mønster, som Frelseren gav sine Disciple, ogsaa tjene os som en Rettesnor.

(Mill. Star.)

Afløsning.

Følgende Brødre ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste N. S. Christoffersen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Bengt T. Bengtson løses paa Grund af Sygdom fra at arbejde i Skaane Konference.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste C. S. Sørensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

George Christensen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret endende d. 30 Juni 1898.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn . .	Nels Jenson	7	1	19	26	12	18	4	400	460	107	567	70	18	1	5	2	2	4	5486	1599	3349	6403	107	247
Aarhus	H. P. Nielsen	7	1	13	24	5	10	3	255	297	93	390	30	11	7	7	3	9	16	3050	826	2396	4610	78	351
Aalborg	Jens Christensen	3	2	12	11	19	10	5	264	309	84	393	8	9	3	1	3			4154	981	3301	4413	149	246
Danmark		17	4	44	61	36	38	12	919	1066	284	1350	108	38	11	13	8	11	20	12690	3406	9046	15426	334	844
Norge: Kristiania . . .	C. W. Peterson	11	4	27	69	17	36	18	801	941	227	1168	33	17		5	3			26147	317	6317	21485	231	529
Stockholm . . .	P. J. Sandberg	10		26	94	66	39	20	1171	1390	290	1680	58	20	6	6	11	4	3	9773	170	2186	11829	248	756
Göteborg	J. W. Lawson	8	1	20	53	19	22	19	427	540	159	699	38	22		2	1	1		13187	273	1928	14188	234	549
Skåne	P. G. Hanson	5		14	10	10	11	5	263	299	93	392	39	9		2	3	6	4	5775	989	2360	4040	136	325
Sverige		23	1	60	157	95	72	44	1861	2229	542	2771	135	51	6	10	15	11	7	28735	1432	6474	30057	618	1630
	Totalsum . . .	51	9	131	287	148	146	74	3581	4236	1053	5289	276	106	17	28	26	22	27	67572	5155	21837	66968	1183	3003

Filosofien af Evangeliet.

VIII. Kapitel.

Historiske Oplysninger fra det nye Testamentes Tider.

(Fortsat fra Side 223.)

Denne Gamaliel var en af de mest lærde Mænd i Jerusalem, og den unge Paulus blev snart en Leder i Samfundet. Dette er bevist ved den Stilling, som han indtog ved Stephanus Død. Paulus var lille af Vækst, noget foroverbøjet, og da han var midaldrende, var hans Haar ganske tyndt, og han var næsten skaldet. Hans Ansigt var blegt og halvt skjult af et mørkt Skjæg. Han havde Ørnenæse, hans Øjne vare gjennemtrængende og Øjenbrynene buskede. Der siges, at han besad et af disse fremmede Ansigtstræk, som, skjønt ganske ordinært, dog antog en dyb Glans og Højhed, naar det opklaredes af en Sindsbevægelse. Paulus var en Mand af stor Forfinelse og udsøgt Adfærd. Hans Breve vise, at han besad en usædvanlig Intelligens, der formede hans ophøjede Stemninger til Ytringer af stor Skjønhed. Ingen Korrespondance fremviser større Omhyggelighed, finere Tankeschattering eller en mere elskværdig Fremstilling. Hvilken Besjælelse! Hvilket Væld af henrivende Ytringer! Hvilken Simpelhed! Det er let at se, at han besad en dannet, alvorlig og hengiven Mands Karakter.

Simon eller Peter, som han senere kaldtes, var en Søn af Fiskeren Jonas. Han boede i Capernaum paa Kysten af den galilæiske Sø, hvor han drev sin Faders Haandtering. Hans Broder Andreas, som havde været en af Johannes den Døbers Disciple, førte ham først til Jesus, som beskikkede ham til Menneske-Fisker. Han var et af Vidnerne til Forklarelsen paa Bjærget Tabor og til Frelserens Sjælekval i Gethsemane-Have. Han var øjensynlig Lederen iblandt de fordums Apostle. Paa de fire Steder, hvor der er givet en Fortegnelse over de Tolv, nævnes han altid først, og mange andre Steder nævnes han som den ledende Taler. I Peters Karakter have vi en forunderlig Kombination af store naturlige Talenter og Dyder blandet med en forunderlig Svaghed. Denne Apostel var forskjellig fra de andre elleve ved et ivrigt og sangvinsk Temperament og en aaben, skarpsindig, praktisk Natur. Han var altid rede til at give et uforbeholdent Svar, til at underrette og til at handle. Hans ubesindige Karakter ledte ham ofte til at overvurdere sine Kræfter, til at stole for meget paa sig selv og til i Farens Time at give efter for modsatte Indtryk. Saaledes se vi, at til Trods for hans almindelige Standhaftighed og Glæde i Bekjendelsen af sin Tro fornægtede han virkelig Frelseren ved Forhøret i Kaiphas Palads. I Lærdom stod han tilbage for Paulus og i Kjærlighed for Johannes, men han besad i høj Grad Inspirationens Gave, der satte ham i Stand til at handle med Færdighed og Bestemthed.

Apostelen og Evangelisten Johannes var en Søn af Zebedæus og Broder til Jakob. Hans Moder var en af de Kvinder, som understøttede Jesus med deres Ejendele, og som gik til Graven Paaskemorgen, medbringende vellugtende Salver til Jesu Legeme. Johannes ejede selv et Hus i Jerusalem, i hvilket han modtog Frelserens Moder efter Opstandelsen. Han var den eneste af Apostlene,

som var til Stede ved Korset, og til ham var det, at Jesus betroede sin Moders Omsorg. (Johannes 19, 26—27.) Nicephorus beretter, at Marie vedblev at bo i Johannes Hus indtil hendes Død, der indtraf omtrent fjorten Aar efter Korsfæstelsen. Derefter rejste han til Ephesus for at præsidere over den derværende Menighed. Her skrev han Evangeliet og Epistlerne, der bære hans Navn. Under Kejser Domitians Regjering blev han kaldet til Rom, hvor han blev dømt til at lide Døden i en Kjedel kogende Olie. Han undslap derfra ved et Mirakel lige som de tre Hebræere, der bleve kastede i den gloende Ovn. Senere hen blev han landsforvist til den ensomme Klippe-Ø, Patmos, hvor han modtog den forunderlige historiske Profeti angaaende Kirkens Kampe og dens Overvindelse, som kaldes Apokalypsen eller Aabenbaringen. I det første Kapitel siger han: „Jeg, Johannes, som og er Eders Broder og meddelagtig i Trængslen og i Riget og Jesu Kristi Taalmodighed, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld."

Da Peter spurgte, paa hvilken Maade Johannes skulde lide Døden, svarede Frelseren: „Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det Dig?

Derved kom det Sagn ud iblandt Brødrene: denne Discipel dør ikke."

Peter, Jakob og Johannes vare de Udvalgte iblandt de Udvalgte, hvem Frelseren havde skjænket særlige Begunstigelser. Peter var en Mand i Besiddelse af stor Energi og skikket til at blive en Leder i Kirken og i Samfundet. Johannes besad en dyb, hengiven Natur, hvilket gjorde ham til den kjæreste af Frelserens tre udvalgte Venner.

Om Jakob vide vi meget lidt. Han synes at have været af en stille, alvorlig, dybttænkende Natur. Han præsiderede over Menigheden i Jerusalem indtil Aaret 44 efter vor Tidsregning, da han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod — den første i de apostoliske Martyrers herlige Række.

Saadanne vare de vigtigste Ledere paa det nye Testamentes Tid. Deres Livs store Begivenheder ere stadfæstede baade af jødiske og hedenske Skribenter og indrømmes at være Sandhed af de mest fremragende, moderne Vantroende som Volney, Straus og Renan. Kristendommens Fremkomst fandt ikke Sted i et skjult Hjørne af Verden. Tværtimod tiltrak den sig fra først af de Godes, de Lærdes og Vises Opmærksomhed og vakte de Ondes Modstand, endskjønt de vare mægtige Konger og Fyrster paa Jorden. Trods Alt dette har den dog, baade i fordums Tider og i Nutiden, fundet Vej til de Ædle af Hjertet ved Simpelheden, Storheden og Harmonien i dens Sandheder.

Vi maa derfor antage det nye Testamente som et Hele. Vi kunne ikke antage Ens Skrifter og sige, at de ere sande, og forkaste en Andens Skrifter, som lære den samme Lærdom, og sige, at de ere falske. Ejheller kunne vi antage Evangeliet og forkaste Epistlerne; thi der findes ikke en Lærdom af Evangeliet, som ikke er lært i den allerførste af dem, den, der blev skrevet af Matthæus.

Den, som vil skrive falske Eftergjørelser, maa være velbekjendt med Navne, Datoer og Steder; ellers vil han modsige velkjendte Fakta og gjøre sit Bedrageri til Latter for Verden. Mænd, der skrive Usandheder, skrive ikke som følger:

„Men i Kejser Tiberus femtende Regjeringsaar, der Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var

var Fjerdingsfyrste i Galilæa, men hans Broder var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trachonitis Land, og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene; der Annas og Caiphas vare Ypperstepræster, skete Guds Ord til Johannes, Zacharias Søn, i Ørkenen."

Her er i en Setens tyve historiske, geografiske, politiske og familiære Henvisninger, hvis Sandhed kan prøves ved samtidige verdslige Skribenters Beretninger. Vantroende have fuldstændig fejlet i deres Forsøg paa at modbevise een af det nye Testamentes Hundreder af saadanne Beretninger. Imellem de forskjellige historiske Beviser for den oprindelige Kristendom synes ingen mere authentisk eller i Besiddelse af dybere Interesse end de, der staa i Forbindelse med gamle Roms Katakomber. Disse vare underjordiske Kamre eller Udgravninger, som vare dannede i bløde Sandklipper, der laa under Højene, hvorpaa Rom fordum stod. Til disse skumle Gravhvælvinger tyede de tidlige Kristne i Reglen hen for at forrette deres Gudsdyrkelse paa Forfølgelsernes Tid; i dem bleve ogsaa mange af den oprindelige Kirkes hellige Martyrer begravede. De bestod af lange, snævre Gallerier, i Almindelighed otte Fod høje og fem Fod brede, der snoede og drejede sig i alle Retninger, meget lig Miner. Gravene bleve frembragte ved at udhule en Del af Galleriets Klippeside, stort nok til at kunne rumme et Legeme. Indgangen blev da tilmuret, og i de fleste Tilfælde blev der anbragt en Inskription paa den.

Disse Udgravninger bleve fra først af dannede ved at bryde de vulkanske Sandklipper i den Hensigt at forskaffe de nødvendige Materialier til Roms Opbygning. Senere bleve de forøgede for at faa Sand til Blanding med Cement, indtil de tilsidst udgjorde et meget stort Areal. De ere omtalte af romerske Skribenter, saasom Horace og Varro, af Cicero og Seutonius. Jerome, som skrev omkring Midten af det fjerde Aarhundrede, beskriver dem saaledes, som de eksisterede paa hans Tid, og forklarer, at han var vant til som ungt Menneske, da han studerede i Rom, at besøge disse mørke og skumle Steder om Søndagen for at se Apostlenes og Martyrernes Gravsteder.

Iblandt de mange Inskriptioner, som Vatikanets Museum har modtaget fra Katakomberne, er følgende, der staar i Forbindelse med Marcus Aurelius eller, som han ogsaa kaldes, Antonius Regjering, ca. 150 Aar e. K.:

ALEXANDER MORTUUS NON EST SED VIVIT SUPER ASTRA ET CORPUS IN HOC TUMULO QUIESCIT. VITAM EXPLEVIT. SUB ANTONIO IMPO, QUI UBI MULTUM BENEFITII ANTEVENIRE PRAEVIDERET PRO GRATIA ODIUM REDDIDIT GENUA ENIM FLECTENS VERO DEO SACRIFICATURUS AD SUPPLICIA DUCITUR. O TEMPORA INFAUSTA! QUIBUS INTER SACRA ET VOTA NE IN CAVERNIS QUIDEM SALVARI POSSIMUS. QUID MISERIUS VITA SED QUID MISERIUS IN MORTE CUM AB AMICIS ET PARENTIBUS SEPELIRI NEQUEANT TANDEM IN COELO CORUSCANT PARUM VIXIT QUI VIXIT IN X. TEM.

Oversættelsen lyder omtrent saaledes:

„Alexander er ikke død, men lever hinsides Stjernerne, og hans Legeme hviler i denne Grav. Han levede under Kejser Antonius, som, da han saa, at stor Fordel vilde blive Resultatet af hans Gjerninger, tilbagebetalte Godt

med Ondt. Thi medens han laa paa sine Knæ og var i Færd med at tilbede Gud, blev han ført bort for at henrettes. O, sørgelige Tider! som ikke en Gang i Huler afgive os nogen Beskyttelse under vore Gudstjenester og Bønner. Hvad kan være mere usselt end et saadant Liv og end en saadan Død, naar de ikke kunne begraves med deres Venner og Slægtninge? Tilsidst straale de i Himlen. Han har næppe levet, som levede i de kristelige Tider."

Somme Tider betegner en Sejerskrans af Laurbær, at den Begravede sejrrig har gjennemgaaet sin kristelige Kamps Dødskval og Strid. Til andre Tider betegne de simpleste Ord en Helligs sidste Hvilested. I nogle Tilfælde ere disse Gravskrifter ukorrekt stavede og betegne derved den ringe Klasse, til hvilken de Overlevende hørte.

Uddtog fra Mormons Bog.

Nephiterne og Lamaniterne.

Nephi, Lehis Søn, var Nephiternes første Konge. Hans Folk elskede ham saa meget, at de efter ham kaldte alle deres Konger Nephi, uden Hensyn til, hvad en Mands Navn var, det være sig Jacob eller Alma, Joseph eller Enos, naar han blev Konge, blev han kaldet Nephi. Den Konge, som regjerede næst efter Nephi, blev kaldet Nephi den II. og hans Efterfølger Nephi den III. Og saaledes vedblev det i lang Tid; hvor længe vide vi ikke, for Mormons Bog siger os det ikke.

Disse Nephiternes Konger vare næsten Allesammen gode Mænd. De holdt Guds Love og vare venlige mod Folket. Under deres Regjering voksede Nephiterne lidt efter lidt til at blive en stærk Nation. De bleve undervist af Herrens Tjenere, som holdt det hellige Præstedømme. Iblandt dem var der mange Profeter Naar Folket lyttede til disse Mænd, bleve de storligen velsignede af Herren, men naar de ikke gjorde dette, bleve de hjemsøgte af mange Onder.

I Lighed med, hvad Tilfældet er nu, blev Evangeliet prædiket til Nephiterne, men eftersom Kristus endnu ikke var kommet, overholdt de Mose Lov. Gud gav denne Lov, og han fordrede, at hele Israels Folk skulde holde den, indtil vor Frelser blev opofret paa Korset. Eftersom Nephiterne vare Israelitter, maatte de holde denne Lov eller fortørne Gud. Iblandt andre Ting, som Mose Lov fordrede, var dette, at de skulde ofre til Herren. For at kunne udføre dette maatte de bygge Templer. Mormons Bog giver os Underretning om et Antal Templer, som blev bygget i forskjellige Lande.

Men Nephiterne gjorde ikke altid det, som var ret. Somme Tider overtraadte de Guds Love. De glemte at helligholde Sabbaten; de misbrugte Guds Navn; de tiltog i Uærlighed og Usandhed. Da tillod Herren, at Lamaniterne kom og tugtede dem, indtil de omvendte sig og ophørte med deres Ugudeligheder.

Paa samme Tid opvoksede Lamaniterne og bleve et forskjelligt Folk fra Nephiterne. Nephiterne byggede Huse, boede i Byer og havde store Flokke og Hjorde. De vare gode Landmænd og avlede meget Frugt og mange Slags Sæd. De avlede Korn, Hvede og Byg samt andre Slags Sæd, som ere ukjendte for os. De nephitiske Landmænd lignede meget Utahs og af en og samme Aarsag. De levede tæt sammen i Landsbyer og Kjøbstæder og opdyrkede Landet rundt omkring, og saa snart Lamaniterne kom i Nærheden, forlod de deres Marker og flyede til deres Hjem indenfor Voldene. Det Samme sagde Brigham Young til de Sidste-Dages Hellige, at de skulde gjøre, da de først ankom til Klippebjærgenes Dale, og paa samme Maade bleve Nephiterne undervifste af Nephi, Alma og deres øvrige Ledere.

Lamaniterne lignede ikke Nephiterne. De vare mere barbariske og vilde end disse. De byggede ikke Huse og dyrkede ikke Jorden; de ejede heller ingen Faar, Heste eller Kvæg. Men de vandrede om fra Sted til Sted, jagede og fiskede, og naar de kunde faa Lejlighed til det, ranede de fra Nephiternes Flokke. Ej heller klædte Lamaniterne sig som Nephiterne. Nephiterne forarbejdede gode Klæder af Bomuld og Uld; men Lamaniterne gik omtrent nøgne. De havde Skindet af et vildt Dyr bundet omkring Lænderne, og dette var omtrent hele deres Paaklædning; somme Tider malede de sig selv med forskjellige Farver for at indgyde deres Fjender Skræk. I samme Hensigt ragede de Haaret af Hovedet.

Der var tillige en anden stor Forskjel paa disse to Folk. Nephiterne vare lyse i Huden, men Herren lod en mørk Hudfarve komme over Lamaniterne. Han gjorde dette, fordi de vare ulydige imod ham, og han forbød Nephiterne at blande sig med dem; thi Herren vidste, at Lamaniterne da vilde lede deres Brødre bort fra den rette Vej. Paa denne Maade fik Lamaniterne deres mørke Hudfarve, og Alle, som blandede sig med dem, bleve mørke som de.

Vi have kun en meget kort Beretning om disse to Folk indtil 300 Aar efter Nephis Død; men det er os fortalt, at i disse Aar vare Lamaniterne Gang efter Gang i Strid med Nephiterne. Somme Tider sejrede det ene Folk, til andre Tider det andet. Naar Nephiterne holdt sig nær til Herren og tjente ham, kunde de næsten altid slaa Lamaniterne tilbage til deres egne Lande, men naar de undlod at gjøre ret, drev Lamaniterne Nephiterne ud fra deres Lande og Byer. Da maatte Nephiterne gaa andre Steder hen og opsøge sig nye Hjem i Ørkenen. I disse Slag vare Lamaniterne bevæbnede med Buer og Pile, Slynger og Stene samt Køller og Stridsøkser; Nephiterne havde samme Slags Vaaben, men tillige Sværd og Spyd.

(Juvenile Instructor.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).